

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Anatolio. 328.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

coërce. Maximum enim terrenorum omnium membrorum lingua est, ut quæ ægrè retineri possit.

Ioanni Militi. 326.

Singulari tuæ audaciæ, ô Ioannēs, finem iam impone, ingentem atque circumactu difficilem operum tuorum improbitatem mentis oculis intuere. Atque vel ut legitimus miles ad conferenda cum barbaris prælia te instrue: aut ut modestus plebeius vrbi te ostende, atque ut par est, te gere.

Eidem. 327.

Monachorum ædiculas, ut ad me allatū est, subis, atque agricolatum manipulos rapis, ut eos depræderis. Ac præterea improbum dogma ipforum auribus instillas, illudque firmo animo tueris. Vide igitur, ne tempestatis cuiuspiam periculum facias, iustaque cæcitate afficiaris, nimirum & hic oculorum detrimento mulctatus, & illic igni seruandus.

Anatolio. 328.

Ephes. 4. Blasphemiâ vsque adeo clamor, & indignatio & ira grauior est, ut etiam priorem hac illam magnus atque ingenti animo præditus Paulus collocarit. Quod autem blasphemus ille dictus sit, atque intelligatur, qui Deo contumeliam infert, nemini vnquam incognitum fuit. Quare cum ira, quæ blasphemia grauior est, & per quam omne malorum genus in mundum irrepit, labores: aut hanc quoque desere, aut cum blasphemus appellaris, merito a neminēque cruciatum ne concipe.

Eidem. 329.

Nonnulli te intemperantem linguam habere cauillantur, fontiumque maledicentiæ flumen esse, ipsius fluentia copiose profusæque tum excipiens, tum eructans: quæ quidem in supplicij & cruciatus mare hominem coniciunt. Quem si effuge-

γὰρ ἀπάντων τῶν γήινων μελῶν ἡ γλῶσσα, ὡς δυσκἀθεκτὸς ἔστιν.

Ἰωάννη στραπότη. τκστ.

Πᾶσαι λοιπὸν, Ἰωάννη, τῆς παντολμίας βλέποντες τὴν μεγάλην καὶ δυσέλεκτον τῶν ἔργων σου κακίαν. ἢ ὡς ὀπλίτης νόμιμος, καὶ στραπότης ἐνθεσμος, πρὸς τὰς μάχας τῆς ἑρσάρων πασθόμενος: ἢ ὡς δημότης εὐτακτὸς ἐν ἄστει φαινόμενος, καὶ πρὸς πόντους ἀνατρεφόμενος.

Τῷ αὐτῷ. τκζ.

Οἰκίσκοις, ὡς ἔγγων, ἐπέρχη μοναχῶν, καὶ δράγματα ἀρπάζεις γεωργῶν, πρὸς τὸ ληΐζεσθαι τοὺς καὶ δόγμα Φαυλὸν κατηχῶν, καὶ τὸ τε σερρῶς ὑποφραχῶν. ἄθρει τοίγυν, μήπιος σάλας περραθῆς, καὶ πῆρσιν δικταίας ὑποστῆς, ἐν αὐτῷ μὲν πνφλώσῃ παρδευόμενος, ἐκείσε δὲ πρὸς φυλαχθῆς σόμενος.

Ἀνατολίῳ. τκη.

Τοσοῦτον βλασφημίας κραυγὴ καὶ θυμὸς καὶ ὄργη διεήνοχε, ὅτι πρῶτον ταύτης σκείνην, ὁ μέγας καὶ μεγαλόφρων τέθεικε Παῦλος, ὅτι δὲ βλάσφημος, ὁ εἰς θεὸν ἐξυβείζων, καὶ ἔρηται καὶ νεύεται, ἔδεις ἠγνόσε ποτε. εἰ τοίγυν τὴν χεῖρονα τῆς βλασφημίας καίτησαι ὄργην, δι' ἧς πάντα εἰσκαμάζει τὰ Φαῦλα τῷ εἴῳ, ἢ καὶ ταύτῃ κατὰ λιπέ, ἢ μὴ ἄλλυε καλέσμενος βλάσφημος.

Τῷ αὐτῷ. τκθ.

Τινὲς σε γλῶσσαν ἔχειν ἀκρατῆ καὶ μαρδύσι, καὶ τῶν πηγῶν τῆς λοιδωρίας ὑπάρχειν ποταμὸν, τὰ σκείνης δαφιλῶς καὶ δεχόμενον καὶ ερευρόμενον ρεύματα, ἀπὸ εἰς θάλασσαν ἐμβάλλει πιμωσίας, ἢ, εἰ θέλεις σκφυγῆν.